

Uzasadnienie

Projekt planu ochrony rezerwatu został opracowany na podstawie art. 19 ust. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, z uwzględnieniem art. 20 ust. 1, 2 i 3 tej ustawy. Zakres zrealizowanych prac został dostosowany do zasobów, tworów i składników przyrody, walorów krajobrazowych oraz wartości kulturowych rezerwatu. Projekt planu sporządzono uwzględniając treść rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 12 maja 2005 w sprawie sporządzania projektu planu ochrony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody i parku krajobrazowego, dokonywania zmian w tym planie oraz ochrony zasobów, tworów i składników przyrody (Dz. U. poz. 794).

Rezerwat pokrywa się powierzchniowo z obszarem Natura 2000 Puszcza Kozienicka PLH140035 i Ostoja Kozienicka PLB140013. W projekcie planu ochrony nie uwzględniono zakresu planu zadań ochronnych dla tych obszarów, gdyż zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie nr 13 z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Ostoja Kozienicka PLB140013 (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 3826, z późn. zm.) oraz zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie nr 16 z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Puszcza Kozienicka PLH140035 (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 3829, z późn. zm.) zostały ustanowione dla nich plany zadań ochronnych. Zgodnie z przepisem art. 20 ust. 6 ustawy o ochronie przyrody w planie ochrony rezerwatu przyrody pokrywającego się w całości lub w części z obszarem Natura 2000 nie uwzględnia się zakresu planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000, jeżeli dla obszaru tego ustanowiono plan zadań ochronnych.

W rezerwacie nie wyznacza się obszarów, na których można prowadzić działalność wytwórczą, handlową i rolniczą, wykonywać polowania oraz miejsc wprowadzania psów, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 4, 11 i 16 ustawy o ochronie przyrody.

W rezerwacie nie wskazuje się obszarów ochrony ścisłej i krajobrazowej, o której mowa w art. 20 ust. 3 pkt 3 ustawy o ochronie przyrody.

Rezerwatu nie udostępnia się dla celów edukacyjnych, turystycznych, rekreacyjnych, sportowych, amatorskiego połowu ryb i rybactwa, o których mowa w art. 20 ust. 3 pkt 5 ustawy o ochronie przyrody.

W zarządzeniu nie wskazano obszarów, ani miejsc udostępnianych dla badań naukowych. Mając na uwadze dbałość o zachowanie celu ochrony rezerwatu przyrody we właściwym stanie, udostępnianie rezerwatu w celu prowadzenia badań naukowych może nastąpić po uzyskaniu zezwolenia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 24 i ust. 5 ustawy o ochronie

przyrody. Uzyskanie indywidualnej zgody na prowadzenie tego typu czynności gwarantuje z jednej strony nadzór nad ich rodzajem i metodyką zabezpieczając z drugiej strony rezerwat przed negatywnym oddziaływaniem realizowanych prac, czy też przed wykonywaniem prac badawczych, których tematyka nie wymaga ingerencji w ekosystem rezerwatu. Szeroki zakres i tematyka badań naukowych sprawia, że pełną kontrolę nad ich wpływem na rezerwat można zachować tylko poprzez rozpatrzenie indywidualnego wniosku. Nie występuje natomiast możliwość precyzyjnego zdefiniowania w planie ochrony dla wszystkich rodzajów badań jednego sposobu postępowania, który minimalizowałby ich negatywny wpływ na rezerwat.

Status prawny rezerwatu został określony Zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 10 kwietnia 2017 r. w sprawie rezerwatu przyrody Pionki (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 3971). Celem ochrony rezerwatu jest zachowanie fragmentu Puszczy Kozienickiej z wielogatunkowym drzewostanem o cechach naturalnych, z jodłą na północnej granicy zasięgu i licznymi drzewami pomnikowymi.

Rezerwat położony jest na terenie województwa mazowieckiego, powiatu radomskiego oraz gminy Pionki. Omawiany obiekt znajduje się w granicach Kozienickiego Parku Krajobrazowego i Leśnego Kompleksu Promocyjnego „Lasy Puszczy Kozienickiej”, na terenie administrowanym przez Nadleśnictwo Kozienice (RDLP w Radomiu). Zlokalizowany jest w bezpośrednim sąsiedztwie miasta Pionki, po obu stronach drogi wojewódzkiej nr 787, łączącej miasto z szosą Kozienice – Radom.

Krajobraz rezerwatu reprezentuje krajobraz leśny ukształtowany sztucznie, jednak o istotnych cechach naturalności i znacznej atrakcyjności wizualnej. Fragmenty starodrzewi sosnowych i mieszanych oraz olsy z niewielkim udziałem podszytu i podrostu, szczególnie w okresie wiosennym stanowią wnętrza krajobrazowe o wysokich walorach. Skraje lasu wzdłuż dróg oraz linii oddziałowych stanowią bardzo atrakcyjne ciągi i osie widokowe. Brak tu elementów dysharmonijnych, krajobraz nie podlega istotnym przemianom i nie istnieją zagrożenia mogące mieć wpływ na jego atrakcyjność.

Powierzchnia leśna zalesiona zajmuje w rezerwacie ponad 70 ha. Dąb jest gatunkiem panującym w 12 wydzieleniach, na powierzchni ponad 40 ha. Drugim gatunkiem jest sosna, zdominowane przez nią drzewostany występują w 16 wydzieleniach i zajmują powierzchnię ponad 30 ha. Wśród drzewostanów dębowych dominują starodrzewy w VII – XI klasie wieku, Najstarsze drzewostany w wieku ponad 200 lat (XI klasa wieku) zajmują powierzchnię ponad 20 ha. Wchodzą więc w fazę rozpadu, co zaznacza się znaczną ilością wydzielającego się posuszu. Pod względem składu gatunkowego w rezerwacie dominują dwupiętrowe drzewostany mieszane z panującym dębem i miejscami sosną lub jodłą w górnym piętrze

oraz domieszkowym udziałem graba, brzozy i sosny. Największą powierzchnię w rezerwacie zajmuje las świeży z drzewostanami mieszanymi z dębem, sosną i jodłą.

Główną grupą zagrożeń dla przedmiotów ochrony są zagrożenia antropogeniczne związane z niekontrolowaną penetracją jego wnętrza przez mieszkańców miasta Pionki. Związane jest to z wysoką presją rekreacyjną, sportową i turystyczną. Jest to zagrożenie lokalne powodujące kilka zasadniczych negatywnych zjawisk jak zaśmiecanie całej powierzchni rezerwatu. Zjawisko to jest szczególnie uciążliwe w części wschodniej, przylegającej bezpośrednio do miasta Pionki. Występuje ono przez cały rok z nasileniem w okresie letnim. W związku z dużą antropopresją niszczona jest wierzchnia warstwa gleby i runa, wydeptywane są ścieżki. Miejscowa ludność traktuje rezerwat jak park miejski i wykorzystuje do spacerów po utworzonych na jego obszarze sieci „dzikich” ścieżek. Intensywność tego zjawiska zwiększa uprawianie na terenie rezerwatu sportu z wykorzystaniem: rowerów, motorów crossowych i quadów. Płoszenie zamieszkujących rezerwat zwierząt. Zjawisko to występuje w całym rezerwacie, przez cały rok i jest związane z jego dużą dostępnością. Dostępność ta wynika z wykorzystania sieci wyżej wspomnianych „dzikich” ścieżek. Intensywność tego zjawiska zwiększa również odwiedzanie rezerwatu z psami, często puszczone luzem. Nie zidentyfikowano zagrożeń wewnętrznych zagrażających celowi ochrony rezerwatu. Środowisko rezerwatu, mimo zagrożeń zewnętrznych, wykazuje wysoką stabilność, która jest charakterystyczna dla lasów zróżnicowanych gatunkowo i wiekowo. Pomimo, że w rezerwacie znaczny udział mają drzewostany sosnowe sztucznego pochodzenia nie stwierdzono tu zagrożenia związanego z ich rozpadem, spowodowanym przez uszkodzenia grzybowe lub owadzie. Fragmenty drzewostanów sosnowych są częściowo zainfekowane przez grzyby korzeniowe: opieńkę i hubę korzeni, jednak rozmiar powodowanych przez te grzyby uszkodzeń jest nieduży. Masowo pojawiające się w rezerwacie odnowienie graba nie stanowi zagrożenia. W niektórych fazach rozwojowych, na siedliskach grądowych, dominacja ilościowa graba jest zjawiskiem naturalnym. W drzewostanach dębowo-jodłowych tworzy on czasowo drugie piętro, którego trwałość, ze względu na cechy biologiczne jest jednak ograniczona. W porównaniu do jodły czy dębu, grab jest gatunkiem krótkowiecznym. W czasie jednego cyklu życia drzewostanu dębowo-jodłowego, odnawia się on pod okapem 3-4- krotnie, z tym, że tylko jego pierwsze pokolenie powstaje głównie z obsiewu i jest w stanie dotrzeć do 80-100 lat. Pozostałe pokolenia wykształcają się zasadniczo z odrośli i są coraz bardziej krótkowieczne. Spada również ich witalność. Dzieje się tak z dwóch powodów: ograniczenia puli genowej gatunku, z powodu rozmnażania w sposób wegetatywny (zjawisko normalne w drzewostanach odroślowych) i rozwoju chorób grzybowych w szyi korzeniowej (gnicie pniaków wcześniejszego pokolenia). W efekcie natężenie ekspansji tego gatunku spada i po 200-250 latach w dnie lasu zastępuje go jodła, a w miejscach jego gwałtownego rozpadu odnawia się dąb. Grab jest jednym z gatunków

tworzących pierwotne siedliska grądów i jego obecność, w mniejszym lub większym udziale (w zależności od fazy rozwoju ekosystemu leśnego) jest naturalna. Ponadto, ze względu na długowieczność jodły i dębu, przejściowy wysoki udział grabu w dnie lasu i drugim piętrze nie jest sprzeczny z ustanowionym dla rezerwatu celem ochrony.

Zakłada się, że realizacja planu będzie miała pozytywny wpływ na środowisko przyrodnicze rezerwatu. Istotny będzie także wpływ na tereny sąsiednie, skuteczna ochrona przyrody rezerwatu będzie skutkowałą utrzymaniem właściwego stanu lub poprawą wartości wskaźników oceny stanu siedlisk przyrodniczych i gatunków Natura 2000.

Z dokumentów planistycznych na terenie rezerwatu obowiązuje Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Pionki uchwalone uchwałą Nr XLII/259/2014 Rady Gminy Pionki z dnia 2 września 2014 r. Studium nie wprowadza zagospodarowania mogącego stanowić zagrożenie dla rezerwatu przyrody.

Rezerwat położony jest w granicach dużego kompleksu leśnego zarządzanego przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe, stanowiącego swojego rodzaju otulinę chroniącą go przed zagrożeniami zewnętrznymi. W związku z brakiem zagrożenia utraty trwałości otaczających rezerwat lasów, nie określono w stosunku do nich wskazań do dokumentów planistycznych.

W ramach przeprowadzonych konsultacji społecznych, celem zapewnienia możliwości udziału społeczeństwa na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie:

1) podał do publicznej wiadomości, poprzez wywieszenie informacji o przystąpieniu do sporządzania projektu planu ochrony oraz wyłożeniu w siedzibie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie dokumentacji przygotowanej na potrzeby sporządzenia projektu planu ochrony i projektu planu ochrony:

- a) w siedzibie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie i na stronach internetowych Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Warszawie,
- b) w siedzibie Urzędu Gminy,
- c) w siedzibie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe,
- d) w lokalnej gazecie.

W ramach przeprowadzonego postępowania z udziałem społeczeństwa wnioski i uwagi do wyłożonego projektu planu ochrony wnieśli:

1. Nadleśnictwo Kozienice.

- 1) *Wg projektanta suma powierzchni wydzieżeń leśnych zlokalizowanych w obrębie działek ewidencyjnych 288 i 290 (obręb Żdzary-Brzeziny) według planu urządzenia lasu nadleśnictwa Kozienice na lata 2011-2020 jest niezgodna z powierzchnią ewidencyjną tych działek. Sprawdzono z tabelą w projekcie – powierzchnia wydzieżeń z PUL jest taka sama.*

Poprawiono powierzchnię działek ewidencyjnych w taki sposób, aby była ona zgodna z ewidencją gruntów;

- 2) *przez rezerwat przebiega szosa asfaltowa do Pionek, stanowiąca odgałęzienie drogi krajowej relacji Radom – Kozienice – jest to droga wojewódzka nr 787 do Zwolenia, którą opisano jn.: „W granicach rezerwatu znalazły się drogi publiczne, w tym droga XXX które według obecnie obowiązujących zapisów o utworzeniu rezerwatu są jego częścią. Wykonawcy projektu planu ochrony uznają za zasadną zmianę granic rezerwatu „Pionki”. Proponuje się, wyłączyć działki drogi wojewódzkiej z terenu rezerwatu, tak aby w granicach rezerwatu znalazły się jedynie działki ewidencyjne znajdujące się w zarządzie PGL Lasy Państwowe Nadleśnictwa Kozienice. Należy, zatem uaktualnić treść aktu powołującego rezerwat „Pionki” w zakresie jego powierzchni oraz działek ewidencyjnych wchodzących w jego skład.” – wykonawca projektu winien uzgodnić powierzchnię z RDOŚ.*

Plan ochrony nie jest aktem prawnym, którym można zmniejszać granice rezerwatu. Czynność ta może być wykonana odrębnym zarządzeniem wydawanym w trybie art. 13 ustawy o ochronie przyrody. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie zarządzeniem z dnia 10 kwietnia 2017 r. w sprawie rezerwatu przyrody Pionki (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 3971) wyłączył z rezerwatu przecinającą go drogę wojewódzką;

- 3) *w projekcie stwierdzono, że inwentaryzację przyrodniczą drzewostanów rezerwatu wykonano w oparciu o opisy taksacyjne, zaczerpnięte z aktualnego Planu Urządzenia Lasu dla Nadleśnictwa Kozienice oraz wyniki prac terenowych. Ale załączoną do projektu mapę drzewostanową sporządziła firma KRAMEKO (niezgodne z PUL są opisy taksacyjne i powierzchnia wydzieżeń), także w inwentaryzacji roślin i zwierząt projekt opiera się na danych z KRAMEKO.*

Poprawiono we wskazanym zakresie dokumentację sporządzoną na potrzeby ustanowienia planu ochrony;

- 4) *jak zapisano w projekcie obecnie tylko w pododdziale 171 d jodła ma udział 50% (wraz z dębem), w trzech wydzieleniach stanowi 10-30% domieszkę, na pozostałej powierzchni jest spotykana pojedynczo. Mimo wszystko dobrze odnawia się naturalnie, tworzy wartościowe podrostry, a w*

przerzedzonych drzewostanach dębowych jodła przeważa w nalocie. Lustracja terenowa wykazała, że występujące podrosty na skutek ocienienia głównie przez grab prawie nie wykazują przyrostu pączka szczytowego, przyrastają jedynie po kilka cm gałęzie boczne, co powoduje charakterystyczny pokrój jodeł, brak jest w ogóle odnowień w wieku 1 – 10 lat. Również jeśli chodzi o Db i So w rezerwacie nie występują drzewostany w fazie inicjalnej, a w fazie optymalnej jest ich tylko 42%, natomiast drzewa powyżej 100 lat występują na 58% i są to głównie dęby, pod którymi także nie stwierdzono odnowień (ocienienie przez grab). Są co prawda siewki dębowe (10cm), ale nie przekształcają się w podrost, gdyż prawdopodobnie giną z braku światła. Jak stwierdza projekt policzono podrost, w którym Gb stanowi 56,2 %, Jd 29,1 %, Db 10,5 %, pozostałe 4,4% oraz nalot, w którym Gb stanowi 37,4%, Db 35,5%, Jd 20%, pozostałe 7,1%. Wysokie wyniki dla graba wskazują na konieczność jego eliminacji na części powierzchni, ograniczonej do poprawienia warunków odnowień Jd i Db. Należy dodać, że w drewnie martwym udział graba wynosi zaledwie 2,2% . Eliminacja graba jest tym bardziej zasadna, że wg zaleceń ochronnych dla gatunków specjalnej troski konieczne jest zachowanie istniejących drzewostanów tzn. dębowych i jodłowych, (np. stwierdzono obecność grzyba chronionego, pachnicy oraz rzadkiego bogatka –gatunków związanych z Db). W oddziale 171 w warstwie podszytu silnie rozrasta się grab, który powoduje duże zacienienie dna lasu co – jak stwierdza projekt - wpływa negatywnie na populacje wielu gatunków, w tym porostów „szczególnej troski”, w przypadku których ważny jest dostęp światła słonecznego. Dlatego winny być inicjowane i utrzymane odnowienia Db (bez fazy panowania Gb przez 250l - str.61 projektu).

Masowo pojawiające się w rezerwacie odnowienie graba nie stanowi zagrożenia. W niektórych fazach rozwojowych, na siedliskach grądowych, dominacja ilościowa graba jest zjawiskiem naturalnym. W drzewostanach dębowo-jodłowych tworzy on czasowo drugie piętro, którego trwałość, ze względu na cechy biologiczne jest jednak ograniczona. W porównaniu do jodły czy dębu grab jest gatunkiem krótkowiecznym. W czasie jednego cyklu życia drzewostanu dębowo-jodłowego, odnawia się on pod okapem 3-4- krotnie, z tym, że tylko jego pierwsze pokolenie powstaje z głównie obsiewu i jest w stanie dotrzeć do 80-100 lat. Pozostałe pokolenia wykształcają się zasadniczo z odrośli i są coraz bardziej krótkowieczne. Spada również ich witalność. Dzieje się tak z dwóch powodów: ograniczenia puli genowej gatunku, z powodu rozmnażania w sposób wegetatywny (zjawisko normalne w drzewostanach odroślowych) i rozwoju chorób grzybowych w szyi korzeniowej (gnicie pniaków wcześniejszego pokolenia). W efekcie natężenie ekspansji grabu spada i po 200-250 latach w dnie lasu zastępuje go jodła, a w miejscach jego gwałtownego rozpadu odnawia się dąb. Grab jest jednym z gatunków tworzących pierwotne siedliska grądów i jego obecność, w mniejszym lub większym udziale (w zależności od fazy

rozwoju ekosystemu leśnego) jest naturalna. Ponadto, ze względu na długowieczność jodły i dębu, przejściowy wysoki udział grabu w dnie lasu i drugim piętrze nie jest sprzeczny z ustanowionym dla rezerwatu celem ochrony;

5) *w drzewostanach rezerwatu znaczny udział mają drzewostany sosnowe sztucznego pochodzenia. Jak zakłada projekt posiadają one pod swoim okapem wartościowe, zgodne z siedliskiem, dynamicznie rozwijające się młode pokolenie, złożone jeszcze głównie z graba, ale zaznacza się tu również udział jodły i dębu – które to gatunki nie mają możliwości rozwoju pod grabem. Projekt zakłada, że lasy rezerwatu mogą funkcjonować bez ingerencji człowieka, będą się właściwie rozwijać (w części renaturalizować) i zachowają naturalny, typowy dla lasów Puszczy Kozienickiej wygląd. W projekcie planu ochrony rezerwatu opracowanym przez KRAMEKO – na którym opiera się obecny projekt, zaproponowano dla całości rezerwatu ochronę czynną o charakterze zachowawczym, polegającą na wyłączeniu obszaru rezerwatu z ingerencji człowieka – z wyjątkiem zabiegów związanych z eksploatacją ciągów komunikacyjnych – i zaprzestaniu działań ochronnych na czas obowiązywania planu ochrony, zakładając możliwość zmiany sposobu postępowania w każdym momencie, gdy będzie wymagała tego niekorzystna sytuacja, trudna do przewidzenia na etapie tworzenia w/w opracowania (wystąpienie zdarzeń wymagające podjęcia działań ochronnych). W tabeli wyliczającej zapas i zasobność martwego drewna w wydzieleniach – powierzchniowo poszczególnych wydzieleniach niezgodne z obowiązującym PUL. Zgodnie z projektem nie zidentyfikowano zagrożeń wewnętrznych, środowisko rezerwatu jest stabilne charakterystyczne dla lasów zróżnicowanych gatunkowo i wiekowo. Natomiast zwrócono uwagę na zagrożenia zewnętrzne przede wszystkim antropopresję związaną położeniem rezerwatu bezpośrednio przy mieście Pionki, a tym samym z jego udostępnieniem do celów rekreacyjnych i turystycznych, jak również z nielegalną penetracją miejsc nieudostępnionych. Do zagrożeń tych zaliczono zaśmiecanie, wydeptywanie, płoszenie zwierząt oraz kradzieże drewna (głównie martwego). Projekt zakłada minimalizację antropopresji. Głównymi sposobami jego minimalizacji jest kanalizacja ruchu rekreacyjnego i turystycznego oraz egzekwowanie przestrzegania przepisów dotyczących korzystania z rezerwatu. Proponuje się częściowe utrzymanie aktualnych form udostępnienia rezerwatu, tj. udostępnienie dla turystyki i edukacji (ruchu pieszego oraz rowerowego) przebiegających przez rezerwat dwóch ścieżek edukacyjnych, bez lokalizowania w ich obrębie jakiegokolwiek infrastruktury rekreacyjnej, a ponadto udostępnienie pasa 5m szerokości wzdłuż dróg dopuszczonych do ruchu i parkingów. Z pozostałych wydzieleni, 182 d, i, j, h, projekt zakłada uprzątnięcie pozostałości infrastruktury udostępniającej, w tym amfiteatru w oddz. 182j i pozostawienie terenu po nich do naturalnej sukcesji. Odnosząc się do powyższego należy*

stwierdzić, że proponowana koncepcja nie jest możliwa do realizacji. Po pierwsze ścieżki dydaktyczne zostały w 2010 r. zlikwidowane. Następnie absolutnie nie można będzie wykluczyć penetracji Rezerwatu w miejscach nieudostępniionych – Rezerwat graniczy z miastem na odcinku ponad 1 km i nie ma możliwości do zmuszenia społeczeństwa mieszkającego przy oddz. 182 h, aby na spacerzy udawało się do oddz. 182 d (choć to tylko 550m), skoro bezpośrednio przy miejscu zamieszkania istnieją przynajmniej trzy „dzikie” ścieżki do spacerów. Podobnie rozebranie stołów i ławek w oddz. 182 d zostałoby odebrane przez społeczeństwo Pionek jak najgorzej, ponieważ jest to miejsce zachowane w tradycji, od lat odwiedzane przez różne grupy wiekowe. Propozycja zminimalizowania ruchu do obrzeży Rezerwatu Pionki i dwóch ścieżek jest niewykonalna.

W rezerwacie od początku jego istnienia nie zostały wyznaczone szlaki ani ścieżki edukacyjne. Na jego obszarze obowiązuje szereg zakazów określonych w art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, wśród których znajduje się jazdy rowerem czy też ruchu pieszego. Naruszenie któregoś z tych zakazów jest wykroczeniem zagrożonym karą. Wpływ narastającej antropopresji na rezerwat i nieprzestrzeganie obowiązujących w nim zakazów został zdiagnozowany w projekcie planu ochrony, jako zagrożenie dla zachowania jego wartości przyrodniczych. Projekt planu ochrony przewiduje podjęcie szeregu działań mających na celu ograniczenie lub wyeliminowanie tego niekorzystnego zjawiska np.: ustawianie tablic z informacją o obowiązujących w rezerwacie zakazach. Sporządzona na potrzeby ustanowienia planu ochrony dokumentacja przedstawia projekt możliwego (bez szkody dla rezerwatu) sposobu udostępnienia rezerwatu społeczeństwu. Planem ochrony nie można przesądzać o sposobie udostępnienia rezerwatu, gdyż zgodnie z przepisami ustawy o ochronie przyrody nie ma umocowania prawnego wyznaczanie tym aktem prawnym szlaków czy też ścieżek edukacyjnych w rezerwacie. Wskazać również należy, że wyznaczenie szlaku w rezerwacie nie może odbyć się bez udziału właściciela terenu, który odpowiada za zachowanie swojej nieruchomości w stanie niezagrażającym zdrowiu czy też życiu ludzi;

- 6) *niewątpliwie należy rozebrać resztki amfiteatru, ławek, chodnik oraz nie działające już oświetlenie –jednak – jak zakłada projekt łączne koszty realizacji działań ochronnych oraz monitoringu, ocenić można na około 150 – 200 tys. zł, które mogą być sfinansowane ze środków zarządcy terenu, na którym będą realizowane – Nadleśnictwa Kozienice, bądź pozyskanych na ten cel środków zewnętrznych. Wymieniona zdewastowana infrastruktura nie należy do Nadleśnictwa i jej likwidacją powinien zająć się RDOŚ.*

Zgodnie z przepisami prawa budowlanego obowiązek utrzymania odpowiedniego stanu technicznego obiektów budowlanych oraz zapewnienie spełnienia wymagań podstawowych dotyczących bezpiecznego ich użytkowania należy do właścicieli lub zarządców tych obiektów. Wskazać należy również, że prawo budowlane dopuszcza wybudowanie budynku na działce niebędącej własnością inwestora i późniejszego

właściciela tego budynku. Jeżeli zachodzi sytuacja, w której inna osoba jest właścicielem działki, a inna obiektu budowlanego na niej usytuowanego, obowiązki związane właściwym utrzymanie stanu technicznego budynku i ewentualną jego rozbiórką spoczywają na właścicielu lub zarządcy budynku, a nie właścicielu działki czy też podmiotach trzecich;

7) *w projekcie egzekwowanie przestrzegania przepisów dotyczących korzystania z rezerwatu należy realizować poprzez intensyfikację działań wszelkich służb kontrolnych mających uprawnienia do egzekwowania prawa z zakresu ochrony przyrody, nie tylko służb Nadleśnictwa, ale także policji i straży miejskiej – przy tak dużej ilości osób odwiedzających codziennie rezerwat służby N-ctwa nie poradzą sobie z pilnowaniem terenu Rezerwatu Pionki – musiałyby być na miejscu codziennie i nie tylko przez 8 godzin. Policja prawdopodobnie w ramach współpracy mogłaby poświęcić jeden patrol miesięcznie, a straż miejskiej w Pionkach nie ma.*

Każde naruszenie zakazów obowiązujących w rezerwacie podlega, zgodnie z art. 127 pkt 2 oraz art. 131 pkt 14 ustawy o ochronie przyrody, karze aresztu albo grzywny. Prowadzenie postępowań w tym zakresie, inicjowanie i organizowanie działań mających na celu zapobieganie popełnianiu przestępstw i wykroczeń oraz kontrola przestrzegania przepisów porządkowych i administracyjnych związanych z działalnością publiczną lub obowiązujących w miejscach publicznych leży w kompetencji organów uprawnionych do wykonywania czynności dochodzeniowo-śledczych w zakresie wykrywania popełnionych wykroczeń i ścigania ich sprawców;

8) *nie uwzględniono w projekcie zagrożeń pożarowych (Nadleśnictwo w I strefie) na które narażony jest Rezerwat.*

Na terenie rezerwatu przyrody obowiązują zakazy, które zostały zdefiniowane w art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jako zamknięty katalog zakazów. Ustawodawca uchwalając ten przepis wskazał równoległe, poprzez art. 15 ust. 2 tej ustawy, że pomimo wielkiej wagi, jaką należy przywiązywać do kwestii ochrony przyrody, to jednak w pewnych sytuacjach, takich jak prowadzenie akcji ratowniczej bądź podejmowanie działań mających na celu utrzymanie terenu w stanie niezagrażającym bezpieczeństwu, konieczne jest wysunięcie na plan pierwszy ochrony ludzi, w szczególności ich zdrowia i życia czy też mienia. W chwili zaistnienia na obszarze rezerwatu sytuacji, która stwarza zagrożenie dla zdrowia, życia czy też mienia ludzi, zwolnienie od obowiązujących zakazów wynika bezpośrednio z art. 15 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie przyrody i nie wymaga konkretyzacji w żadnej innej formie. Pożary lasów, ze względu na swe niespodziewane powstanie i szybkie rozprzestrzenianie się, mogą stanowić zagrożenie dla życia i zdrowia wielu osób oraz mogą zagrażać mieniu w wielkich rozmiarach. Przeciwdziałanie powstaniu pożaru czy też podejmowanie działań ratowniczych w sytuacji powstania

pożaru lasu są, w rozumieniu art. 163 § 1 ustawy Kodeks Karny, czynnościami związanym z bezpieczeństwem powszechnym. Z chwilą zajścia sytuacji bezpośredniego zagrożenia pożarowego, utrzymanie dróg przeciwpożarowych ma istotne znaczenie dla zapewnienia właściwego bezpieczeństwa powszechnego. Z tych względów wprowadzenie w planie ochrony regulacji dotyczących działań przeciwpożarowych stanowiłoby wykroczenie poza ramy ustawowego upoważnienia, czyniąc z mocy prawa takie zarządzenie nieważnym;

9) w przedmiotowych projektach zarządzeń zostały zmodyfikowane cele ochrony poszczególnych rezerwatów w stosunku do celów ochrony jakie ustanowiono na etapie ich tworzenia. Nadleśnictwo nie podejmuje się jednak polemiki w tym zakresie i nie wnosi zastrzeżeń do obecnie sformułowanych celów ochrony.

Plan ochrony nie zmienia celu ochrony rezerwatu określonego Zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 10 kwietnia 2017 r. w sprawie rezerwatu przyrody Pionki (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 3971), a zaplanowane w nim działania ukierunkowane są na jego utrzymanie. Wskazać ponadto należy, że ustawodawca nie przyznał upoważnienia do zmiany celu ochrony rezerwatu planem ochrony;

10) w opinii Nadleśnictwa uzupełnienia wymaga załącznik nr 2 dotyczący zaplanowanych działań ochronnych na obszarach ochrony czynnej poszczególnych rezerwatów. W przedmiotowym załączniku brak jest sprecyzowania, kto ma wykonywać przedmiotowe działania ochronne oraz sposobów sfinansowania ich wykonania. Zauważamy również pewną niekonsekwencję planowania, gdyż część zapisów zawartych w załączniku nr 1 dotyczących sposobów eliminacji zagrożeń lub ich ograniczenia oraz ich skutków, nie znalazło przełożenia na zaplanowane działania ochronne opisane w załączniku nr 2. Ponadto w naszej opinii zakres zaplanowanych działań ochronnych z zakresu hodowli lasu tj. zabiegów o charakterze czyszczeń późnych i trzebieży, nie jest adekwatny do potrzeb drzewostanów w poszczególnych rezerwatach.

W związku z tym, że plan ochrony nie obejmuje zakresu planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 nie ma podstaw do podawania w nim informacji o podmiotach odpowiedzialnych za wykonanie działań ochronnych. Koszt działań ochronnych będzie finansowany z różnych źródeł i nie ma podstaw do ich definiowania w treści planu ochrony. Przeprowadzone na potrzeby sporządzenia projektu planu inwentaryzacje wykazały, że w rezerwacie panują właściwe warunki przyrodnicze, dzięki czemu działalność człowieka może być w nim ograniczona do minimum. Przyjęta koncepcja ochrony zakłada pierwszeństwo dla naturalnych procesów bez przesądzania o formie ochrony na przyszłość. Założoną rolą tego działania jest utrzymanie rezerwatu, jako miejsca, w którym część siedlisk Puszczy Kozienickiej

będzie chroniona wraz z zachodzącymi w nich naturalnymi procesami tj. będzie kształtowana przez naturalne procesy przy minimalnej ingerencji człowieka. Rezerwat będzie mógł pełnić funkcję swojego rodzaju skali porównawczej pomiędzy drzewostanami kształtowanymi przez gospodarkę leśną i naturalne procesy. Ochrona czynna o charakterze stabilizacyjnym będzie polegać na prowadzeniu w ograniczonym zakresie zabiegów pielęgnacyjnych, przy założeniu, że działalność człowieka powinna zostać tutaj ograniczona do niezbędnego minimum i polegać na prowadzeniu zabiegów jedynie tam, gdzie jest to konieczne. Ochrona o charakterze zachowawczym będzie polegać na wyłączeniu rezerwatu z ingerencji człowieka i zaprzestaniu działań ochronnych na czas obowiązywania planu ochrony, tak by dać pierwszeństwo procesom naturalnym, zachodzącym w przyrodzie. Założono, że istnieje jednak możliwość zmiany sposobu postępowania w każdym momencie, gdy będzie wymagała tego niekorzystna sytuacja, trudna obecnie do przewidzenia (wystąpienie zdarzeń wymagające podjęcia działań ochronnych). Zdiagnozowane zagrożenia znajdują swoje odzwierciedlenie w działaniach ochronnych czy też wskazaniach do zagospodarowania przestrzennego;

11) brak odniesienia się do zagadnień związanych z ochroną przeciwpożarową. Drzewostany w rezerwatach podobnie jak cały teren Nadleśnictwa Kozienice znajdują się w I strefie zagrożenia pożarowego (najwyższy stopień zagrożenia), stąd aspekt zagrożeń pożarowych jest sprawą priorytetową.

Na terenie rezerwatu przyrody obowiązują zakazy, które zostały zdefiniowane w art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jako zamknięty katalog zakazów. Ustawodawca uchwalając ten przepis wskazał równolegle, poprzez art. 15 ust. 2 tej ustawy, że pomimo wielkiej wagi, jaką należy przywiązywać do kwestii ochrony przyrody, to jednak w pewnych sytuacjach, takich jak prowadzenie akcji ratowniczej bądź podejmowanie działań mających na celu utrzymanie terenu w stanie niezagrażającym bezpieczeństwu, konieczne jest wysunięcie na plan pierwszy ochrony ludzi, w szczególności ich zdrowia i życia czy też mienia. W chwili zaistnienia na obszarze rezerwatu sytuacji, która stwarza zagrożenie dla zdrowia, życia czy też mienia ludzi, zwolnienie od obowiązujących zakazów wynika bezpośrednio z art. 15 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie przyrody i nie wymaga konkretyzacji w żadnej innej formie. Pożary lasów, ze względu na swe niespodziewane powstanie i szybkie rozprzestrzenianie się, mogą stanowić zagrożenie dla życia i zdrowia wielu osób oraz mogą zagrażać mieniu w wielkich rozmiarach. Przeciwdziałanie powstaniu pożaru czy też podejmowanie działań ratowniczych w sytuacji powstania pożaru lasu są, w rozumieniu art. 163 § 1 ustawy Kodeks Karny, czynnościami związanym z bezpieczeństwem powszechnym. Z chwilą zajścia sytuacji bezpośredniego zagrożenia pożarowego, utrzymanie dróg przeciwpożarowych ma istotne znaczenie dla zapewnienia właściwego bezpieczeństwa powszechnego. Z tych względów wprowadzenie w planie ochrony regulacji dotyczących działań

przeciwpożarowych stanowiłoby wykroczenie poza ramy ustawowego upoważnienia, czyniąc z mocy prawa takie zarządzenie nieważnym;

12) *brak jest odniesień do stanu sanitarnego (zdrowotnego) drzewostanów, w tym w szczególności w rezerwatach gdzie zachowanie drzewostanów pozostało celem ochrony. Drzewostany w rezerwatach podobnie jak inne drzewostany na terenie Nadleśnictwa, w ostatnich latach są nękane przez różne czynniki szkodo twórcze, w tym abiotyczne: huragany, susze, podtopienia. Biotyczne: gradacje występowania chrabąszczy oraz kornika ostro zębego, szkodniki wtórne jodły i dębu, patogeny grzybowe: zamieranie dębu i jesionu, organizmy pasożytnicze, jemiola i wiele innych. W 20 – letniej perspektywie należy przewidywać, że stan sanitarny może się znacznie pogorszyć, stąd wskazane jest identyfikowanie potencjalnych zagrożeń w trakcie planowania działań ochronnych z zakresu hodowli i ochrony lasu, które mogłyby ograniczyć niekorzystne procesy zachodzące w drzewostanach rezerwatu.*

Ryzyko wystąpienia i skala zagrożenia ze strony czynników abiotycznych i biotycznych jest niezwykle trudna do przewidzenia, ze względu na ich niewielką przewidywalność i trudność w ocenie rozmiarów, w jakich mogą one wystąpić. W szczególności lasy narażone są na działanie coraz częściej zdarzających się w ostatnich latach ekstremalnych zjawisk atmosferycznych, głównie wiatrów, których wystąpienie jest nie do przewidzenia w danym roku. Z tych względów, zjawisko zagrożenia ze strony czynników naturalnych np.: owady czy wiatry nie posiada przymiotu faktycznej, rzeczywistej możliwości jej powstania, lecz tylko abstrakcyjnej możliwości wystąpienia takiej sytuacji w nieokreślonej przyszłości i w nieokreślonym rozmiarze. Przeprowadzenie oceny wpływu danego zjawiska na rezerwat, a co za tym idzie określenie działań zapobiegających skutkom, jakie może ono nieść za sobą, możliwe jest przy znanych jego rozmiarach, miejscu wystąpienia itp. Nie można rozpoznać uciążliwości zjawiska bez jednoznacznego sprecyzowania tego pojęcia, poprzez określenie choćby minimalnych rzeczywistych parametrów w tym zakresie. Konstruowanie planu ochrony, będącego aktem prawa miejscowego, wyłącznie na podstawie ogólnych przypuszczeń, mogłoby doprowadzić do wydania błędnych przepisów prawa, które w skrajnych przypadkach mogłyby negatywnie wpływać na ochronę przyrody rezerwatu. W związku z powyższym, wskazanych w uwadze czynników, których już samo powstanie oraz zakres są trudne do przewidzenia, nie ujęto w samym zarządzeniu, a opisano je w sporządzonej na jego potrzeby dokumentacji. Zwrócić w tym miejscu należy również uwagę, na konstrukcję przepisów ustawy o ochronie przyrody i wydanego do tej ustawy aktu wykonawczego regulujących zasady opracowywania planu ochrony rezerwatu przyrody. Sporządzając ten dokument identyfikuje się i ocenia istniejące oraz potencjalne zagrożenia wewnętrzne i zewnętrzne. Zagrożenia ocenia się w odniesieniu do całości przyrody oraz poszczególnych jej składników, biorąc pod uwagę ich wpływ w szczególności na naturalne

procesy przyrodnicze, siedliska przyrodnicze, ekosystemy, siedliska oraz populacje roślin, zwierząt lub grzybów czy też różnorodność ekosystemów. Prawodawca konstruując przepisy prawa w takiej formie, zawęził zakres niezbędnych do wykonania prac oraz przepisów definiowanych w planie ochrony, do czynności, których zakres jest mierzalny, tj. daje się zidentyfikować na tyle dokładnie, że w oparciu o pozyskane dane możliwe jest określenie sposobu wykonania czynności, aby zminimalizować lub wyeliminować negatywne następstwa danego zjawiska. Istotną kwestią mającą wpływ na planowanie działań w rezerwacie, jest ocena występujących zaburzeń w naturalnym jego układzie, dająca odpowiedź czy stanowią one zagrożenie dla ekosystemu rezerwatu. Może okazać się, że z uwagi na zróżnicowane, bogate i w miarę naturalne środowisko rezerwatu, dany czynnik naturalny nie będzie ujemnie wpływać na jego przyrodę. W wielu przypadkach stanowią one bowiem niezbędny element funkcjonowania ekosystemów. Należy również wskazać, że przepisy planu ochrony nie wykluczają, w sytuacji powstania zagrożenia dla walorów przyrodniczych rezerwatu, prawa ubiegania się o stosowne zezwolenie wydawane przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w trybie art. 15 ust. 4 pkt 1 ustawy o ochronie przyrody;

13) brak odniesienia się do zagadnień związanych z zachowaniem bezpieczeństwa publicznego, w szczególności ma to znaczenie dla rezerwatów, wzdłuż których przebiegają szlaki komunikacyjne (drogi wojewódzkie) o wysokim natężeniu ruchu. Obecność starych drzew występujących na terenie rezerwatu w bezpośrednim sąsiedztwie przedmiotowych dróg, stanowi stałe, śmiertelne, zagrożenie dla uczestników ruchu, co wymaga zaplanowania pilnych rozwiązań systemowych. Mniejszym zakresie, lecz również niezwykle istotnym, przedmiotowa tematyka dotyczy szlaków turystycznych przebiegających przez rezerваты lub występuje infrastruktura turystyczna. Obecność takich obiektów wymaga zwrócenia uwagi na konieczność zachowania bezpieczeństwa publicznego. W naszej opinii, powyższa problematyka ma znaczenie priorytetowe i nie może podlegać zaniechaniu.

Na terenie rezerwatu przyrody obowiązują zakazy, które zostały zdefiniowane w art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jako zamknięty katalog zakazów. Ustawodawca uchwalając ten przepis wskazał równolegle, poprzez art. 15 ust. 2 tej ustawy, że pomimo wielkiej wagi, jaką należy przywiązywać do kwestii ochrony przyrody, to jednak w pewnych sytuacjach, takich jak prowadzenie akcji ratowniczej bądź podejmowanie działań mających na celu utrzymanie terenu w stanie niezagrażającym bezpieczeństwu, konieczne jest wysunięcie na plan pierwszy ochrony ludzi, w szczególności ich zdrowia i życia czy też mienia. W chwili zaistnienia na obszarze rezerwatu sytuacji, która stwarza zagrożenie dla zdrowia, życia czy też mienia ludzi, zwolnienie od obowiązujących zakazów wynika bezpośrednio z art. 15 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie przyrody i nie wymaga konkretyzacji w żadnej innej formie. Należy

zatem uznać, że utrzymywanie bezpieczeństwa użytkowników dróg biegnących wzdłuż rezerwatu, czy też szlaków turystycznych jest dopuszczone bezpośrednio przez ustawę o ochronie przyrody i nie może być normowane planem ochrony. Wprowadzenie w planie ochrony przepisu dotyczącego działań związanych z bezpieczeństwem powszechnym stanowiłoby wykroczenie poza ramy ustawowego upoważnienia, czyniąc z mocy prawa takie zarządzenie nieważnym;

14) brak odniesienia się do problematyki neofituzacji i występowania gatunków obcych na terenie rezerwatu, a także brak analizy zgodności zapisów z obowiązującym PZO dla obszarów Natura 2000, w których rezerwaty się znajdują.

Flora omawianego obszaru charakteryzuje się stosunkowo wysokim stopniem naturalności, gatunki synantropijne występują w bardzo niedużych ilościach, głównie przy granicach rezerwatu. Natomiast nie odnotowano żadnych gatunków inwazyjnych poza niecierpkim drobnokwiatowym, który nie osiąga dużej liczebności. Pojawia się on głównie w lukach, miejscach prześwietlonych oraz na powierzchniach gdzie w drzewostanie dużym udziałem cechuje się sosna zwyczajna. Analiza pod kątem zgodności planu ochrony rezerwatu i planu zadań ochronnych obszaru Natura 2000 została przedstawiona w dokumentacji sporządzonej na potrzeby ustanowienia planu ochrony. W treści samego zarządzenia analizy takiej się nie przedstawia.;

15) usankcjonowanie w nowym zarządzeniu i planie ochrony dla rezerwatu Pionki strefy położonej w bezpośrednim sąsiedztwie granic miasta Pionki, jako terenu udostępnionego dla celów rekreacyjnych (teren spacerowy) tj. oprócz wymienionego w projekcie wydzielenia 182d również dla pozostałych wydzieleni w oddziale 182 oraz w wydzieleniu 169m, 169p, 169n. Ponadto zaplanowanie wymiany istniejącej w wydzieleniu 182d infrastruktury turystyczno – rekreacyjnej oraz opracowanie i realizacji projektu ukierunkowania ruchu turystycznego wraz z wykonaniem niezbędnej infrastruktury umożliwiającej minimalizację wpływu antropopresji dla przyrody rezerwatu.

W rezerwacie od początku jego istnienia nie zostały wyznaczone szlaki ani ścieżki edukacyjne. Na jego obszarze obowiązuje szereg zakazów określonych w art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, wśród których znajduje się jazdy rowerem czy też ruchu pieszego. Naruszenie któregoś z tych zakazów jest wykroczeniem zagrożonym karą. Wpływ narastającej antropopresji na rezerwat i nieprzestrzeganie obowiązujących w nim zakazów został zdiagnozowany w projekcie planu ochrony, jako zagrożenie dla zachowania jego wartości przyrodniczych. Projekt planu ochrony przewiduje podjęcie szeregu działań mających na celu ograniczenie lub wyeliminowanie tego niekorzystnego zjawiska np.: ustawianie tablic z informacją o obowiązujących w rezerwacie zakazach. Sporządzona na potrzeby ustanowienia planu

ochrony dokumentacja przedstawia projekt możliwego (bez szkody dla rezerwatu) sposobu udostępnienia rezerwatu społeczeństwu. Planem ochrony nie można przesądzać o sposobie udostępnienia rezerwatu, gdyż zgodnie z przepisami ustawy o ochronie przyrody nie ma umocowania prawnego do zakazywania czy też wyznaczania tym aktem prawnym szlaków czy też ścieżek edukacyjnych w rezerwacie. Wskazać również należy, że wyznaczenie szlaku w rezerwacie nie może odbyć się bez udziału właściciela terenu, który odpowiada za zachowanie swojej nieruchomości w stanie niezagrażającym zdrowiu czy też życiu ludzi. Odchodząc od powyższego wskazać należy również, że zakres udostępnienia zaproponowanego w uwadze, ponad 30 ha rezerwatu przy ogólnej jego powierzchni 81 ha, sprawiłby, że rezerwat na ponad 37 % swojej powierzchni przestałby pełnić wyznaczoną dla niego funkcję tj. zachowanie fragmentu Puszczy Kozienickiej z wielogatunkowym drzewostanem o cechach naturalnych, z jodłą na północnej granicy zasięgu i licznymi drzewami pomnikowymi. Powstanie tego typu sytuacji miałyby negatywne skutki dla celu, dla ochrony którego rezerwat został uznany;

2. Regionalna Dyrekcja Lasów Państwowych w Radomiu.

Zapis wprowadzający ustalenia do studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. W naszej opinii zapis ten jest zbyt ogólny, ponieważ obszar w obrębie 500 m od granic rezerwatu nie stanowi otuliny rezerwatu, a większość rezerwatów przyrody znajduje się w zwartych kompleksach leśnych, gdzie nie ma potrzeby ustanawiania dodatkowego obszaru stanowiącego otulinę i nie podejmuje się działań mogących przyczynić się do zmiany stosunków wodnych w sposób mogący negatywnie wpływać na rezerwat. Ponadto sposób przeznaczenia i użytkowania gruntów w okresie 20 lat, na jaki ustanawia się plan ochrony dla rezerwatu, może się zmienić od dotychczasowego, co wynika z bieżących potrzeb gospodarki leśnej oraz zapisów w planie urządzania lasu dla nadleśnictwa. W związku z powyższym w naszej ocenie nie ma podstaw do sztywnego zapisu 500 m od granicy rezerwatu.

Plan ochrony nie jest aktem prawnym, którym można wyznaczyć otulinę rezerwatu i z tych względów nie stanowi ona przedmiotu postępowania prowadzonego w ramach jego procedowania. Wskazany w uwadze zapis dotyczy wskazań do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. W związku z brakiem zagrożenia utraty trwałości otaczających rezerwat lasów, odstąpiono od określania w stosunku do nich wskazań do dokumentów planistycznych (rezerwat położony jest w granicach dużego kompleksu leśnego zarządzanego przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe, stanowiącego swojego rodzaju otulinę chroniącą go przed zagrożeniami zewnętrznymi). Uwzględniając wniesioną uwagę preredagowano w tej części treść planu ochrony tj. wymieniono działki ewidencyjne, których przepis ten dotyczy.

Projekt planu ochrony został przesłany Radzie Gminy Pionki, celem zaopiniowania.

Rada Gminy pozytywnie zaopiniowała projekt planu ochrony uchwałą nr XLIV/244/2018 z dnia 21 sierpnia 2018 r.

Projekt zarządzenia został uzgodniony przez Wojewodę Mazowieckiego.

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

1. Cel wprowadzenia zarządzenia.

Celem wprowadzenia zarządzenia jest wypełnienie delegacji ustawowej zawartej w art. 19 ust. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

2. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny.

Projekt planu ochrony będzie oddziaływał:

- 1) na Regionalną Dyрекcję Ochrony Środowiska w Warszawie;
- 2) na właściciela rezerwatu;
- 3) jako powszechnie obowiązujący akt prawa miejscowego na wszystkie podmioty, które znajdują się lub znajdują w zasięgu terytorialnym objętym jego regulacją.

3. Konsultacje.

Projekt zarządzenia jako akt prawa miejscowego podlega:

- 1) na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie uzgodnieniu z Wojewodą Mazowieckim;
- 2) na podstawie art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody zaopiniowaniu przez właściwą miejscowo radę gminy;
- 3) na podstawie art. 19 ust. 1 a ustawy o ochronie przyrody procedurze udziału społeczeństwa przewidzianej przez ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko.

4. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżet jednostek samorządu terytorialnego.

Wejście w życie przedmiotowego zarządzenia pociągnie za sobą skutki finansowe dla budżetu państwa w wysokości około 200 000 zł w przeciągu 20 lat obowiązywania planu ochrony, które wynikać będą z realizacji działań ochronnych zaprojektowanych w planie ochrony. Mogą być one finansowane w szczególności ze środków pochodzących z:

- 1) budżetu państwa na zasadach ustalonych przez ustawę z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077, z późn. zm.);

2) ubiegania się o pozyskanie środków finansowych z Narodowego lub/i Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

5. Wpływ regulacji na rynek pracy.

Zapisy w projekcie zarządzenia z uwagi na ograniczony zakres prac jak również realizacja ich na przestrzeni 20 lat nie będą miały znaczącego wpływu na rynek pracy.

6. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

7. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny.

Projektowana regulacja nie ma wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

8. Ocena pod względem zgodności z prawem Unii Europejskiej.

Regulacja objęta przedmiotowym zarządzeniem jest objęta prawem UE. Zarządzenie swym zakresem obejmuje: teren objęty ochroną w ramach sieci Natura 2000 specjalne obszary ochrony siedlisk (SOO) na podstawie Dyrektywy Unii Europejskiej 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej flory i fauny Puszcza Kozienicka PLH 140035 oraz dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikich ptaków, w ramach Europejskiej Sieci Ekologicznej Natura 2000, jako specjalny obszar ochrony ptaków Ostoja Kozienicka PLB 140013. Projekt zarządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.